

Med Hensyn til de mere *politiske* Tvistigheder indeholder Folkeforbundspagtens Art. 12 og 15 en Forpligtelse til at forelægge dem for Folkeforbundsraadet, saafremt de er af en saadan Natur, at de kan føre til et *Brud*. Raadets Forslag til en Løsning medfører, dersom det er vedtaget enstemmigt, og Folkeforbundsforsamlingens Forslag, dersom det er vedtaget med et vist kvalificeret Flertal, at Forbundsmedlemmerne er afskaaret fra at erklære Krig mod den Part, der akcepterer Forslaget; men hverken Raadets eller Forsamlingens Forslag til en Løsning medfører en Pligt for nogen af Parterne til at akceptere Forslaget, og hvis Striden ikke er af den Beskaffenhed, at den kan føre til et *Brud*, foreskriver Folkeforbundspagten overhovedet ikke nogen Løsning.

Fra de nordiske Landes Side har man til Stadighed været af den Formening, at disse Regler ikke var tilstrækkelige, og har indenfor Forbundets Rammer gjort sig til Talsmand for en videre Udvikling af dette Spørgsmaal, hvad der gav Stødet til *den Beslutning, som Folkeforbundsforsamlingen vedtog den 22. September 1922*, og hvorved den anbefalede Staterne at indgaa Overenskomster om Oprettelse af staaende Forligsnævn mellem hinanden indbyrdes.

Saadanne Forligsnævnskonventioner har Danmark derefter afsluttet med:

1) Svejts	den	$\frac{9}{6}$	1924,
2) Finland	—	$\frac{27}{6}$	1924,
3) Norge	—	$\frac{27}{6}$	1924,
4) Sverige	—	$\frac{27}{6}$	1924,
5) Estland	—	$\frac{18}{12}$	1926.

Ifølge disse Konventioner oprettes der et staaende Forligsnævn bestaaende af 5 Medlemmer, der udnævnes efter væsentlig de samme Principer for alle Konventionernes Vedkommende, idet hver af Parterne vælger 2, hvoraf kun den ene maa være den paa-gældende Stats egen Undersaat, eller hver af Parterne vælger en, og de to andre udnævnes i Fællesskab. Det femte Medlem skal være Nævnets Formand og tilhøre en anden Nationalitet end Nævnets øvrige Medlemmer. Formanden vælges af Parterne i Forening eller i Tilfælde af, at disse ikke kan blive enige om Valget, af Formanden eller Næstformanden for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje. Konventionerne indeholder en Forpligtelse til at henvise til Nævnet til Undersøgelse og Forligsbehandling alle Tvistigheder, af hvad Art de maatte være, saafremt der ikke allerede bestaar en Forpligtelse til at lade dem afgøre ved den faste Domstol eller Voldgift. De af Nævnet afgivne Betænkninger og Forslag til Forlig er dog *ikke bindende* for Parterne.

Da det næste Forsøg, som ved den saakaldte Genève-Protokol af 1924 blev gjort for at tilvejebringe en omfattende Løsning af Spørgsmaalet om tvungen Voldgift paa et bredt internationalt Grundlag, ikke kunde gennemføres, vedtog Folkeforbundsforsamlingen *den 25. September 1925* at opfordre de forskellige Lande til at afslutte indbyrdes Voldgiftstraktater til Supplering af Folkeforbundspagten.

Den danske Regerings Bestræbelser for at bidrage til denne Udvikling har først og fremmest givet sig Udslag i Afslutningen af Voldgiftstraktater af vidtrækkende Karakter med de andre nordiske Lande. Til denne Type hører:

- 1) Voldgiftstraktaten af $\frac{14}{1}$ 1926 med Sverig,
- 2) — — — $\frac{15}{1}$ 1926 — Norge,
- 3) — — — $\frac{30}{1}$ 1926 — Finland, samt
- 4) Forligs- og Voldgiftstraktaten af $\frac{3}{3}$ 1927 med Belgien, der i Hovedsagen følger de samme Linier som Traktaterne med de nordiske Lande.

Disse Traktater skelner ligesom Locarno-Traktaterne mellem Tvistigheder af *retlig* Art og andre, mere *politiske* Tvistigheder. De førstnævnte skal forelægges den faste